

la crònica | XAVIER GARCIA

«Roland Giné va ser un xicot que es va fer estimar perquè estimava ardentment.» El jove, abans de sortir d'expedició, està situat a l'esquerra de la fotografia i vesteix samarreta blanca. / ANDREU PUIG.

Benissanet recorda Roland Giné

El jove guia excursionista Roland Giné i Vinaixa va morir el mes de maig passat de diabetis, i els seus veïns de Benissanet han volgut recordar-lo de manera entranyable

Roland Giné i Vinaixa, jove de 29 anys, va morir de diabetis el mes de maig passat a la Val d'Aran, on exercia de monitor naturalista i guia excursionista, després d'una llarga dècada de dedicar-se en cos i ànima a la noble tasca de forjar-se un caràcter, estimant la naturalesa i els humans, a còpia de pujar i baixar muntanyes, fer espeleologia, escalada, etc. Fa uns dies, el passat dissabte 21, la seva vila natal, Benissanet, a la Ribera d'Ebre, amb la família, l'Ajuntament, els amics i els seus companys del Centre Excursionista de Tarragona, amb els qui feu l'expedició a l'Everest el 1997, va tributar-li homenatge i record.

Va ser al Teatre del Casal del seu poble —ben ple dels seus paisans, potser uns 500, mentre a l'altre costat, al bar, també n'hi havia una bona colla contemplant al televisor les juguesques del Barça-Madrid—. Vaig tenir ocasió, en els parlaments que se li dedicaren, de participar en el seu homenatge, tot i que la meua coneixença de Roland va reduir-se a l'agost de 1997, pocs dies abans de sortir cap a l'Everest, a escassament dues hores, a Benissanet mateix, on vingué a trobar-me, a La Palmereta, dels bons amics Ramon Amposta i Sadda, que m'hi acollien un parell de dies.

Pel que vaig veure, pel que uns i altres m'explicaven d'ell i per les postals que m'enviava des del camp base de l'Everest i de les seves activitats a la Val d'Aran,

vaig fer-me càrrec de la força juvenil d'amor madur que posava en tot el que feia, impressió que se'm va confirmar contemplant l'exposició de fotografies, escrits de muntanya i records personals que els seus amics de Benissanet li dedicaren al mateix Teatre del Casal. Va ser un xicot que es va fer estimar perquè estimava ardentment, amb aquella passió de descobrir els secrets de l'univers en qualsevol cosa que existís, amb aquell lliurament de donar sense esperar recompenses, i sempre, pel que vaig veure en l'audiovisual, amb l'etern mig somriure als llavis, que és el veritable carnet d'identitat de tot aquell que està en contacte vivent amb la realitat de les coses.

- Homes com Roland són una esperança per al jovent d'avui, sovint tan desencaxat en una societat adulta que no dóna el millor exemple

D'entre moltes de les seves imatges, no puc deixar de consignar l'emoció que em suposà veure'l dintre la cabana, a més de 5.000 metres d'altura, llegint el llibre *L'edat d'or*, del seu pare Artur Bladé i Desumvila, mort aviat farà cinc anys (desembre de 1995) i que el Centre d'Estudis de la Ribera d'Ebre recordarà, també, amb unes conferències a

Flix, Móra i Benissanet.

Avui, al cim de Cavalls, a la Terra Alta, la serralada que anirà sempre lligada a la carnisseria de tants joves com ell durant la Guerra Civil i que Roland tantes vegades pujà com a entrenament per a cims superiors, hi haurà una nova trobada en honor seu per instal·lar-hi als quatre vents el seu bust escultòric, treballat acuradament per Rosa Avante.

Homes com Roland són una esperança per al jovent d'avui, sovint tan desencaxat en una societat adulta que no dóna el millor exemple de civisme, d'humanitat i de seny que caldria esperar davant d'un món, el de dalt i el de baix, que continua esgarrapant-se per recollir les engrunes de poder i de diner que tiren quan els sembla els que estan al capdamunt de tot.

Roland sabé recollir la torxa de l'excursionisme científic que ens llegaren els millors homes de la cultura catalana del segle XX, els quals, recorrent el país, el paisatge i el paisanatge, van saber fer la millor síntesi espiritual i física de la nostra ànima individual i col·lectiva. D'aquesta fusta hauria estat —i ja ho era— Roland, amb els ulls ben oberts al drama actual i amb les orelles també atentes —com els indis quan les posen a terra— per escoltar els senyals que vénen del fons dels temps i de la immensitat de l'espai. Això és el que vam voler dir-li des del seu poble, convençuts com estem que més a prop del cel pensava en tots nosaltres.